

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobkyně: **A. O.**, bytem S., zast. JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem, se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební a územního plánu**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti: **Adam Vision, s. r. o.**, se sídlem Vratislavova 21/1, Praha 2, IČ 265 04 201, zast. Mgr. Martinem Lachmannem, advokátem, se sídlem nám. Míru 341/15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2014, čj. S-MHMP 221458/2014/OST/Če,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 12. 6. 2014, čj. S-MHMP 221458/2014/OST/Če, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10.800 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Petra Kužvarta, advokáta.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto odvolání její a dalších odvolatelů proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odboru územního rozhodování (dále jen stavební úřad), ze dne 30. 4. 2008, č. j. OUR.Hl.p. 604-1039/07-Za-UR, kterým byla na pozemcích p. č. 664, 665 a 633 v katastrálním území Hlubočepy umístěna novostavba bytového domu na pozemku p. č. 634 a 665 v k. ú. Hlubočepy a toto rozhodnutí potvrzeno.

Žalobkyně namítá, že stavba je v rozporu s platným územním plánem, neboť podle textové části oddílu 8 odst. 4 lze provádět pouze výstavbu v souladu se zachováním stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Žalobkyně je dále

názoru, že stavba je v rozporu s čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. HMP, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen vyhláška OTHP), přičemž žalovaný zamýšlenou novostavbou nesmyslně označuje jako z pohledového hlediska nevýznamný prvek. Pouze povrchně se žalovaný vypořádal s problematikou dopravy v klidu, neboť na straně 8 nahoře se žalobkyně z odůvodnění nedozvídá nic o tom, zda řešení a výpočty dopravního řešení se ve smyslu čl. 10 vyhlášky OTHP počítají pouze podle pravidel v ní obsažených a proč se nevyužije technická norma ČSN 73 61 10. Žalovaný se také jen alibisticky a povrchně vypořádal s požadavkem jednoho z četných odvolatelů „na zařazení našich minulých připomínek do nového spisu“.

Žalobkyně dále nesouhlasí s výsledkem posouzení souladu stavby se zájmy státní památkové péče. K tomu uvádí, že tytéž úřední osoby Ministerstva kultury během necelého půl roku zcela změnily v opak své bohatě vyargumentované rozhodnutí o nepřípustnosti zamýšlené stavby v dané lokalitě a konstatovaly „přípustnost bez podmínek“, přičemž jediným důvodem bylo šetření práv developera údajně nabytých v dobré víře. K tomu žalobkyně uvádí, že současný stavebník pozemek i celý obchodní případ koupil od předchozího vlastníka, který se po celá léta před prodejem marně snažil o zprůchodnění záměru. Nynější žadatel se tak do problému nedostal poté, co nic nevěděl a vědět nemohl, neboť do věci vstoupil s plnou znalostí neúspěchu svého předchůdce a s vědomím budoucích rizik a do případu se pustil s nadějí, že nějak vychytráčí a zneužije minulých zjevných selhání orgánů státní památkové péče a bude úspěšný. K tomu žalobkyně zdůrazňuje, že ani původní developer nebyl v dobré víře. Velice dobře znal a musel znát památkové předpisy i jimi určená závazná pravidla ochrany.

Celý záměr je ve flagrantním rozporu s pravidly kogentně určenými pro ochranu předmětné památkové zóny. Ke zjištění tohoto rozporu vůbec nebylo a není třeba zvláštních odborných znalostí, stačilo laické porovnání dokumentace stavby s jasnými a stručnými pravidly ochrany v památkové zóně, aby kdokoli rozpoznal, že záměr jde kompletně proti závazným pravidlům zákonné ochrany. Ministerstvo kultury ostatně k vydání záporného závazného stanoviska z 23. 9. 2013 využilo obšírného a velmi důkladného odborného posouzení věci generálním ředitelstvím Národního památkového ústavu z 11. 7. 2013, z něhož žalobkyně následně obsáhle cituje. Ministerstvo kultury rozhodlo v rámci autoremedury a podle § 95 odst. 2 správního řádu ve zkráceném přezkumném řízení. Žalobkyně proto vznáší otázku, zda neměly být správnímu orgánu známe dotčené osoby, jichž se výsledek mohl dotknout, kontaktovány a požádány o souhlas s takovým přezkumným procesem. I při tomto postupu měla být šetřena práva dotčených osob. Žalobkyně přitom vychází i z usnesení zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2014, č. j. 10 A 58/2014-22.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že jediným důvodem zrušení předchozího rozhodnutí soudem byla skutečnost, že žalovaný nepředložil závazné stanovisko orgánu státní památkové péče k přezkoumání Ministerstvu kultury v režimu ustanovení § 149 správního řádu. Nyní již byla tato skutečnost napravena. K zákonnosti postupu Ministerstva kultury se žalovaný nemůže vyjádřit.

Stavebník jako osoba zúčastněná na řízení podal k věci obsáhlé vyjádření, ve kterém označil podanou žalobu za nedůvodnou a navrhl, aby byla zamítnuta.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soud podstatné skutečnosti:

K žádosti původního stavebníka (společnosti Advanced Construcitions, s. r. o.), právního předchůdce nynější osoby zúčastněné na řízení, vydal stavební úřad dne 30. 4. 2008 rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Podkladem pro vydání tohoto rozhodnutí bylo mj. závazné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu, ze dne 22. 6. 2007, čj. MHMP 103821/2007/Dan, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 3. 10. 2007, čj. MHMP 103821/2007/Dan, jímž byla stavba označena za přípustnou bez podmínek.

Proti rozhodnutí stavebního úřadu podala žalobkyně společně s dalšími odvolateli odvolání, v němž mj. vyjádřila nesouhlas s obsahem citovaného závazného stanoviska.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 3. 2009, čj. S-MHMP 525237/2008/OST/Če, byla odvolání zamítnuta a rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno.

K žalobě žalobkyně a občanského sdružení Ateliér pro životní prostředí, o. s., bylo toto rozhodnutí zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 22. 8. 2012, čj. 10Ca 180/2009-132 a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Z řady uplatněných žalobních námitek shledal soud důvodnou pouze jednu, a to námitku směřující proti procesní vadě spočívající v tom, že žalovaný nepředložil závazné stanovisko orgánu státní památkové péče k potvrzení nebo změně jemu nadřízenému orgánu ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu. Ostatní žalobní námitky byly shledány nedůvodnými.

Stavebník podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, čj. 4 As 20/2013-178.

Žalovaný poté v souladu s vysloveným právním názorem soudu požádal Ministerstvo kultury o změnu nebo potvrzení vydaného závazného stanoviska. To závazným stanoviskem ze dne 23. 9. 2013, čj. MK 42 751/2013 OPP, změnilo původní stanovisko vydané Magistrátem hlavního města Prahy tak, že stavbu označilo z hlediska zájmů státní památkové péče za nepřípustnou.

Z podnětu stavebníka bylo toto rozhodnutí Ministerstva kultury změněno rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 24. 1. 2014, čj. MK 4598/2014/OPP, podle § 95 odst. 2, § 97 odst. 3, § 98 a § 149 odst. 5 správního řádu tak, že změněným výrokem stanoviska Ministerstva kultury bylo původní stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy potvrzeno.

Na základě tohoto rozhodnutí Ministerstva kultury bylo poté znovu rozhodnuto o odvoláních proti rozhodnutí stavebního úřadu, a to žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12. 6. 2014, čj. S-MHMP 221458/2013/OST/Če, a to tak, že odvolání byla zamítnuta a rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Klíčovou námitkou žalobkyně je její tvrzení, že stavba není v souladu s podmínkami památkové ochrany památkové zóny, v níž se má navrhovaná stavba nacházet a vadný postup orgánů státní památkové péče v tomto směru. Soud se s touto námitkou žalobkyně ztotožnil.

Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. *byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.* Soud se proto zaměřil na přezkoumání zákonnosti výsledného závazného stanoviska souladu navrhované stavby se zájmy státní památkové péče (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, sp. zn. 4 As 37/2005).

Výsledný stav proběhlého správního řízení je nyní takový, že podkladem pro územní rozhodnutí je původní stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, potvrzené stanoviskem Ministerstva kultury ve znění následného rozhodnutí ministerstva v přezkumném řízení. Soud musí konstatovat, že výsledné posouzení stavby orgány státní památkové péče je dílem nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost a dílem nezákonné pro rozpor s právním názorem soudu vyjádřeným v předchozím rozhodnutí.

Výsledný výrok závazného stanoviska je totiž ten, že stavba je přípustná bez podmínek, výsledné odůvodnění, obsažené v posledním rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 24. 1. 2014, však je takové, že stavba je v rozporu se zájmy státní památkové péče, a to z důvodů uvedených ve stanovisku Ministerstva kultury ze dne 23. 9. 2013. Stručně řečeno je tedy podle názoru orgánů státní památkové péče navrhovaná stavba sice v rozporu s podmínkami ochrany památkové zóny, avšak přesto je přípustná.

Je třeba zdůraznit, že již v předcházejícím soudním řízení byl jednoznačně vysloven závazný názor, že původní stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22. 6. 2007 má charakter závazného stanoviska, které samo o sobě dosud nezaložilo stavebníkovi (ani nikomu jinému) žádná práva nebo povinnosti. Právo na umístění stavby vzniklo stavebníkovi teprve vydáním předchozího rozhodnutí o odvolání ze dne 26. 3. 2009. Toto rozhodnutí však bylo následně zrušeno správním soudem. V době, kdy Ministerstvo kultury přezkoumávalo závazné stanovisko vydané Magistrátem hlavního města Prahy, tedy stavebníkovi nesvědčila žádná práva nabytá na základě tohoto závazného stanoviska, která by muselo šetřit. Jeho postup vycházel z ust. § 149 odst. 4 správního řádu, kde žádný takový požadavek ani zakotven není.

Nepřípadný je rovněž odkaz na rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 14. 9. 2006, jehož se nyní také dovolává stavebník. Obdobná námitka byla již řešena v předchozím soudním řízení. Zdejší soud zde opakuje závěry učiněné Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 10. 2013 v této věci:

Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto rozhodnutí MHMP OKP ze dne 14. 9. 2006 zahrnovalo závazné stanovisko vydané podle ust. § 14 odst. 2 a § 14 odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, které nebylo vydáno pro územní řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí. K žádosti o vydání územního rozhodnutí ze dne 30. 7. 2007 přiložila společnost Advanced Constructions s. r. o. již závazné stanovisko ze dne 22. 6. 2007.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu není možné dovozovat, že by při vydávání závazného stanoviska ze dne 22. 6. 2007 byl MHMP OKP, který závazné stanovisko vydal, vázán svým dříve vydaným závazným stanoviskem ze dne 14. 9. 2006 do té míry, že by nemohlo být nově vydané závazné stanovisko jiné, např. s určením jiných podmínek pro realizaci záměru. Nelze totiž vyloučit, že závazné stanovisko ze dne 14. 9. 2006 bylo vydáno na základě odlišných podkladů než stanovisko ze dne 22. 6. 2007. Tomu by nasvědčovaly skutečnosti uváděné v podání žalobců ze dne 6. 5. 2013, ve kterém žalobci uvedli, že starší závazné stanovisko bylo vydáno pouze ke studii předmětné stavby. Dále ani z odůvodnění závazného stanoviska ze dne 22. 6. 2007 nelze dovodit, že by MHMP OKP byl při jeho vydávání vázán svým závazným stanoviskem ze dne 14. 9. 2006. MHMP OKP pouze v odůvodnění novějšího závazného stanoviska uvedl, že předchozí závazné stanovisko vydané

formou rozhodnutí „respektoval“, tedy že neshledal důvod se od něj odchýlit. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak není možné dovodit, že by v případě uplatnění postupu podle § 149 odst. 4 správního řádu nemohlo být závazné stanovisko ze dne 22. 6. 2007 změněno správním orgánem nadřízeným MHMP OKP. Takový výklad by byl též v rozporu s principy přezkouvání správního rozhodnutí v odvolacím řízení, jak byly vyloženy shora. Vzhledem k tomu, že závazné stanovisko je závazné i pro odvolací správní orgán, bylo by pak přezkouvání rozhodnutí podmíněných závazným stanoviskem v odvolacím řízení velmi omezeno. V podstatě by takový výklad vedl k tomu, že by námitky odvolatelů směřující proti obsahu závazného stanoviska, jemuž předcházelo další závazné stanovisko dotčeného orgánu, byly předem odsouzeny k neúspěchu, aniž by se s nimi vypořádal správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který závazné stanovisko vydal. Takový výklad tedy považuje Nejvyšší správní soud za nepřijatelný.

Následný postup Ministerstva kultury v přezkumném řízení je v přímém rozporu s tímto právním názorem Nejvyššího správního soudu, neboť svůj postup, kdy ponechalo v platnosti stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22. 6. 2007, odůvodnilo toliko poukazem na práva nabytá stavebníkem z rozhodnutí ze dne 14. 9. 2006. Ministerstvo kultury přitom výslovně vedlo, že má k stanovisku ze dne 22. 6. 2007 „právní i věcné výhrady“, navzdory tomu však toto stanovisko potvrdilo.

Je zřejmé, že předchozími soudními rozsudky bylo Ministerstvo kultury zavázáno k tomu, aby věcně přezkoumalo původní závazné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, a to v plném rozsahu postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu. Bylo tedy oprávněno buďto uznat věcné výhrady odvolatelů, podpořené vyjádřením generálního ředitelství Národního památkového ústavu, a původní závazné stanovisko změnit, anebo bylo povinno se s výhradami odvolatelů vypořádat, vysvětlit, proč je nepovažuje za důvodné, vypořádat se přitom i s důvody uváděnými ve vyjádření generálního ředitelství Národního památkového ústavu a pak by mohlo původní závazné stanovisko potvrdit. Postup, kdy bylo původní závazné stanovisko potvrzeno a důvody zakládající rozpor navrhované stavby s podmínkami ochrany příslušné památkové zóny přitom zůstaly nezpochybněny, je jednoznačně v rozporu s právními názory vyslovenými soudy v řízení o předcházející žalobě. Výrok výsledného závazného stanoviska je tak v rozporu s jeho odůvodněním a z tohoto důvodu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Pokud jde o vyjádření stavebníka k projednávané věci, je sice velmi obsáhlé, avšak ve vztahu k této žalobní námitce se omezuje toliko na polemiku s právními názory zdejšího soudu a Nejvyššího správního soudu vyslovenými v řízení o žalobě proti předchozímu rozhodnutí o odvolání v této věci. Správnost těchto názorů obou soudů však nemůže být předmětem přezkumu v tomto řízení. Právními názory, které soudy vyslovily, byly správní orgány (žalovaný i Ministerstvo kultury) povinny se řídit a soud je nyní oprávněn přezkoumat „pouze“ to, zda se správní orgány pohybovaly v intencích těchto právních názorů. Ze shora uvedených důvodů pak soud dospěl k jednoznačnému závěru, že tomu tak nebylo. Vyjadřovat se podrobně k jednotlivým částem vyjádření stavebníka by proto soud považoval za nadbytečné.

Soud tedy uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí se opírá o nezákonné závazné stanovisko orgánů státní památkové péče a z tohoto důvodu tedy nemůže ani ono samo obstát.

Pokud jde o ostatní žalobní námitky, je zřejmé, že jejich posouzení by již nemohlo mít žádný vliv na výsledek řízení před soudem. Soud k nim proto jen stručně konstatuje, že stejné námitky již žalobkyně uplatnila v řízení o žalobě proti předchozímu rozhodnutí o odvolání a

soud je neshledal důvodnými. Na tomto posouzení námitek pak soud nemá důvod ničeho měnit a v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění předchozího rozsudku v této věci.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů za 2 úkony právní služby po 3100 Kč (za převzetí věci a sepsí žaloby), a 2 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 6.800 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč za žalobu a 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Proto soud přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení ve výši 10.800 Kč.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. března 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová